

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532612272/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Du svigter mig – Du flyer mit Øies Blik,
Skjønndt ømt jeg kalder, Du vil ei mig høre.
Du lukker for mit lette Suk dit Øre,
Og rækker bortvendt mig den bitre Drik.
Alt svinder nu – mit stolte Syn forgik;
Og Intet meer kan mig tilbageføre
Dets Lys, dets Glands, dets lette Tryllerie;
Kun Tanken har jeg nu – det er forbi!

Det skulde være – nu velan! ei Klage
Skal disse Linier bringe fra mit Bryst,
Ei Raab, som uden Gjenlyd gaar tilbage,
Ei Savn, som vende hjem foruden Trøst.
Kun milde Ord, som ei dit Hjerter nage,
Kun Tankens Speil af den forsvundne Lyst.
Kun Ordet, tomt for Dig, for mig en Lindring;
Kun skuffet Haab, og dyrebar Erindring.

Hvad er et Ord? – Farvel! – og dog en Smerte,
Den bitreste, er gjerat i dette Ord.
En Grav for Alt, som dette Bryst begjerte
Af Eiskov, Lykke, Fred paa denne Jord.
Den sidste Blomst, der sprang af dette Hjerter,
Hvis sidste Haaben i dens Bæger boer –
Tag alle Blade Du! thi Duft og Farve,
Som Du gav Liv, til Afsked Du skal arve.

Min Sjel er træt, men ingen Slummer falder
Paa dette Øie – kun min Tanke gaar
I Sorgens Dragt igjennem Fortids Haller,
Og stille ved hvert yndigt Billed staaer.
Da vaagner Smerten først, og Længsel kalder,
Jeg strækker Haanden ud – men ei den naaer
Den flygtige, den lette Hær af Minder,
Som tryller, smiler, vinker og forsvinder.